

DARRERE ELS TRETETS

Conscient de la meua presència, la meua àvia va tancar els ulls, i van començar a sortir mots dels seus llavis...Relatava una vivència dolorosa que la guerra li havia ofert...

Tot se situa resseguint aquella guerra del 1936, que es va emportar el somriure de la meua joventut, del meu primer amor.

En aquella època, els nacionals dirigits pel comandant Farnco, entraven a les cases i ens esfereïen, agafaven tots els joves majors d'edat i se'ls emportaven al front, ningú estava segur a enlloc, tothom s'amagava de qualsevol sorpresa militar que poguéssim rebre, vivíem sotmesos al bombardeig d'aquells feixistes. La tardor del 1937, una tarda com una altra, van trucar a la porta dos nacionals. Un d'ells va pujar escales amunt, regirant-ho tot més per despit que altre cosa, ja que a opinió seva, tot els pertenyia. Mentrestant l'altre va entrar a la cuina i es va entussudir a recaptar totes les pertinences de la meua mare. Ella s'hi va negar fins l'últim moment, s'aferrava fort a aquell anell en senyal de la unió amb el meu pare. Jo, cridava de ràbia, quan van arribar el Miquel i el meu tiet de caçar. El Miquel amb 14 anys i superat per la impotència, no va dubtar a retirar-se l'escopeta de l'espatlla i, incoscient de tot, va disparar.

En aquell instant, va alçar els ulls i se'm va quedar mirant, desconcertat. Un fràgil moviment de dit havia premut el gallet. La ràbia el devorava frenèticament. Em feia preguntes amb la mirada; el perquè dels seus actes. El silenci continuava present. Em vaig acostar a el Miquel i el vaig abraçar, junts intentàvem fugir de la mirada del cadàver. L'arma de foc va caure al terra. A la meua mare li faltava l'aire, la por del moment regnava en el seu cos, es temia que els franquistes tard o d'hora, es venjarien.

Perseguit pel so d'aquell tret, l'altre nacional va baixar corrents. El cos del seu company continuava a terra sagnant, va agafar la seva pistola i va localitzar en Miquel al costat del cadàver. En Miquel va allargar la mà buscant l'escopeta mentre jo suplicava que fos l'últim en morir. Desitjava que la rapidesa li fes costat...

No vaig tenir temps a parpallejar que aquell feixista buit per dintre ja m'havia pres allò que més m'estimava en aquell moment. El so d'aquell tret, el record d'un ressò d'una tempesta que s'allunyava...El Miquel, a qui jo havia dedicat els pocs anys que la vida ens havia donat, queia a poc a poc, fregant-se per la paret de la cuina i emportant-se una part de mi amb ell. Em va mirar, i va tancar els ulls per sempre més. El vaig sacsejar; no resopnia, aquell tret li havia travessat els budells, les llàgrimes no em deixaven veure res.

Aquell falangista, no s'ho va pensar dues vegades a retirar-me del seu davant. Va alçar l'arma i fent cruixir les dents tant com podia, va disparar en mig de la gola d'en Miquel. Des de terra vaig deixar anar un crit dolorós, fort i esgarriat. El feixista ens va mirar a tots amb repugnància, es va guardar la pistola i va sortir d'aquell mas per al opra del davant.

Al vespre, cansat de sentir els meus plors sense parar, el meu pare se'm va acostar i em va dir que el mirés als ulls:

- Alba, ningú té l'oportunitat de morir mentre segueixi viu en el record...

Sovint recordo aquell abient humit, aquella cuina deixada, oberta a l'aire fred del carrer, una nit que mai he pogut oblidar. Les paraules del pare em van fer

plorar més, però em van enfortir pensant que la mort mai tindria prou valor per emportar-se el Miquel.

La meva àvia va obrir els ulls, em va mirar i va riure. M'havia quedat pensatiu... Aquella història formava part d'una vida totalment desconeguda per a mi, part d'una vida recent que li havia deixat una ferida encara oberta. En aquell moment, vaig entendre el missatge que em volia transmetre l'àvia. Cal deixar constància d'allò que vius en cada instant, de les vivències doloroses o agradables, guardant-les en els records. Posseint-los et converteixes en aquell enemic de la mort, que qui sap si en un futur no acabarà guanyant-li la partida.

[MICRORELAT - Laura Porta Mateu](#)

Au revoir, Abdeslam

Fa fred. Quina hora deu ser? Si ara mateix tingués el mòbil, ho podria saber. Penso que m'he acostumat a prescindir del rellotge, tenint aquest aparell que em fa dues coses alhora (o bastantes més). I és que no entenc per què la gent es queixa i raona en contra del telèfon mòbil, tot assegurant que n'acabes dependent. Quants imprevistos ens haurà resolt? Potser l'"estic en un embús", "haig de fer un encàrrec", "no hi seré per sopar", "deixem-ho per un altre dia"... Doncs jo els dic que si ara el tingués aquí, em solucionaria un problema! O més d'un...

Com ha pogut passar? I tu, com et deus dir? Tens la pell bruna, i uns cabells molt arrissats. Mentre et buscava a la bossa, per si tenies telèfon, he trobat una cadena molt fina amb un nom grabat. Et dius Abdeslam? I aquella moto fosca i velleta, és la teva, no? En fi, no sé on me'l dec haver deixat, el meu mòbil...

Normalment no m'hi capfico gaire, si fa una estona que el busco i no l'he trobat. Sempre tinc segur que a casa encara m'hi queda l'anterior, de quan me'l vaig canviar...

... Quin terra més glaçat oi? No ho hauria dit mai que l'asfalt fos tan incòmode. I aquesta pluja de vidres que ha caigut prop nostre no hi ajuda pas. Fa estona que miro una vegada i un altre per si veig passar algú en la llunyania, i cridar-lo perquè ens vingui a recolzar. Però no ho sé...

Sembla que aquesta corba, on fa una estona els nostres destins s'han creuat, no vulgui ser mai més transitada a partir d'ara. El que si sé és que, si ens en sortim d'aquesta, el que no hi circularà mai més sóc jo... Bé vull dir que, és clar que ens en sortirem, tu no et preocupis, els dos estem junts aquí al terra, esperant-nos, i segur que ens veuran. Tranquil, tot està controlat, no hem de patir. I no tinguis por eh? Segur, que t'ho dic jo. Res de nervis ni mals pensaments...

Però bé, no t'ho repeteixo més, ja veig que m'has entès i has aconseguit un son profund com per no posar-te més neguitós. Jo son no, però noto tot el cos com... com si m'estigués retraient alguna cosa, saps? Com si s'hagués enfadat amb mi i ara m'estigués castigant. Però com no sigui per l'exercici al gimnàs, no sé pas per què m'està fent patir. Tu que en penses? També vas al gimnàs, i notes aquesta còlera? Oh, ho sento, perdona'm. Guardaré una estona silenci, no vull acabar-te desvetllant.

... Escolta, Abdeslam, no és la meva intenció molestar, eh? Però... fa estona que busco la clau. Ja m'entens home, el què, qui, com i per què de tot plegat. Però renoi, sembla que la resposta m'hagui caigut en aquell revolt, abans de trobar-nos, saps? Et sonarà absurd, perquè això de trobar explicacions ja ho faran quan ens trobin, però no ho puc evitar... Amb el pensament desfaig i torno a recórrer altre cop el camí, més ràpid cada vegada. Però per molt que intento esbrinar on em descuido de trobar la resposta, no n'aconsegueixo treure l'aigua clara. I com més examino el recorregut, més horrorós veig el moment absurd que ens ha fet arribar fins aquí, i ara. No ho entenc, de debò company...

... La meva mare diu que sóc molt ingenu, que se n'arrepenteix del dia que em va regalar la moto, però jo no entenc per què. Sovint, quan s'acaba el dia i ens posem a sopar, s'enfada i em diu que jo vull tenir i fer com un adult, i que tot i així no sóc capàs d'afrontar cap situació més enllà s'un simple problema. Però és injust, Abdeslam! A mi no me n'han donat d'aquestes lliçons, encara. Però si que les estic esperant, i tant. No seré cobard com diu la meva mare, i afrontaré els problemes. De debò, que no en fugiré. Li demostraré tot això i així cap més vespre serà la història de sempre... A casa teva també teniu els vespres moguts? Potser tens germans petits que te fan de casa una bogeria. A mi

m'encanten els nens petits, i de seguida m'hi faig. Si en tens m'agradaria veure'ls, quan ens vinguin a buscar...

...Per cert, hauria d'enviar un missatge i avisar que arribaré tard. Així, és clar! Que despistat m'està tornant aquesta fúria que noto a cada racó del cos. I cap a on et dirigies, Abdeslam? Per aquí només hi ha quatre barraques amb gent força pobre, d'un arquitecte que segur que ja no sabia què edificar... Com es torna el món eh? El meu pare diu que els nanos de la meua edat estem mal criats, que hem d'obrir els ulls, que també és culpa seva de donar-nos'ho tot mastegat. Però moltes vegades nosaltres els hauríem d'ajudar, perquè veiessin el què fan. Quin mal gust tenia aquest arquitecte, de debò! Nosaltres sí que en som molt conscients, de tot plegat...

... Quin moviment, i quant soroll. Estic atordit. És com si hagués dormit esclafat. Desperta Abdeslam, ja han arribat. Mira quants cotxes i quantes llums ens estan envoltant. És divertit, oi? Tots els grans corrent amunt i avall. Ei, nano, vinga, som-hi! Ens venen a buscar. No et facis pregar, home. Prou estona hem tingut per... Ei, va, no els torturis, que els conec, i quan algo se'ls escapa i no ho controlen, es comencen a preocupar... Un esforç amic! Jo tampoc vull semblar que els dono la raó, però hauríem d'anar tirant... Ei, amb compte! Així no el podeu despertar! Es pot esparverar, amb tot l'espectacle que heu munatat! Com sou els grans... Deixeu-me! On em porteu? Que no ho enteneu? M'haig de quedar aquí, ell és el meu company, i l'haig d'ajudar...

... No puc, no puc somiar. N'ets conscient, espero. Però si jo no dormo, tu no camines. Em va costar molt, acabar-ho d'acceptar. Aquella nit va ser un desastre. Tot plegat, un autèntic desastre. Res d'allò em semblava que estigués passant, i menys a mi, en aquell moment i en aquell lloc. Un maleït revolt... Va ser culpa meua... Tot hi va començar. I no, aquest cop no estic negant res, simplement ho he acceptat. Ara sí que m'explico com hem acabat, cadascú a la seva manera. Res és impossible, va quedar demostrat.

Casualitat? Tampoc, company. Totes aquelles tonteries infantils em van sorprendre, i el que no em calia créixer en tants anys, de sobte em va atrapar. No vaig aguantar, però bé, això ja ho saps. Estic content per tu, en certa manera. Jo no dormo, perquè tampoc em puc despertar. Però tu no camines, i

segueixes endavant sense necessitar les cames per aguntar. Potser si jo hagués sigut cosncient d'aquesta realitat, res hauria anat com va anar. Però què hi podem fer, ara? No vull que us seguiu torturant, perquè jo ja no puc. Només espero que altres ho puguin evitar. Perquè m'en vaig arrepentir jo, si, però malauradament turmentarà molt més temps als meus pares, a la família, als amics i coneguts, i a algú encara amb menys culpa... Tu, el meu estimat company... Au revoir Abdeslam, au revoir...

PROSA B - Vanessa Bujaldon Pellicer

Te'n recordes?

Caminaves amb peus de plom
sobre el mur de la ignorància

Per últim cop vas mirar
els carrers buits,
i els ulls amagats,
darrera finestres tancades.

I vas decidir caure
per la banda on la terra és aspre,
minada de consciències opaques.

Ara et criden les arrels
i el niu es desfà en llibres oberts
per viatjar –et dius- en móns
que et queden llunyans.

Obre la mà,
la tinta d'escrits valents

t'ha dibuixat una paraula.

Un mot més
per continuar escrivint
amb esperança.

POESIA B - Maria Soldan Mestres

EL VELL APARTAMENT

Vaig deixar les poques coses que portava amb mi en el terra i em vaig estirar en un sofà que havia estat propietat dels antics inquilins. Vaig obrir els ulls per un moment i poder observar des d'aquell lloc on viuria a partir d'ara. Em vaig sentir content. Eren ja les 12 de la nit i estava tan cansat que el llit semblava que em cridava des de lluny. Els meus últims pensaments abans d'acabar per dormir-me es van dirigir a com podria col·locar les meves coses en els armaris i prestatgeries. Em vaig aixecar molt d'hora per anar a treballar a l'oficina en la que ja duia diversos anys. Al tornar a casa i entrar per la porta vaig notar una estranya sensació. Semblava com si les meves coses haguessin estat mogudes per alguna persona. Realment semblaven petits canvis però prou apreciables per a adonar-me. Vaig preferir no donar-li importància i vaig buscar una resposta en l'aire que entrava per la finestra per a ajudar a la meva ment per a tranquil·litzar-se. Durant l'endemà vaig estar donant-li voltes a aquest estrany succés i vaig decidir cridar a l'agència immobiliària per a preguntar sobre els anteriors habitants del pis. Després de posar una excusa relacionada amb unes fotografies que havia trobat en un calaix i que volia retornar-los, una suor freda va recórrer el meu front. Em vaig informar que la dona que havia viscut allí havia mort sola i no van trobar a cap familiar que reclamés ni el seu cos ni la casa. Vaig demanar permís en el treball per a resoldre uns assumptes i em vaig dirigir a casa amb l'esperança que tot estigués en el seu lloc. Vaig posar la clau en el pany amb certa por i quan vaig obrir la porta els meus ulls es

tancaren a l'instant al veure que havia coses tirades per terra. Vaig entrar amb cura i de cop i volta vaig escoltar el so plàcid del miolar d'un gat. Em vaig girar i allí estava, damunt d'un coixí que segur li havia comprat la seva propietària abans de deixar-lo sol en aquest món.

PROSA C - Ivan Gómez Canela

QUI POGUÉS RAIMAR! (DANSA EN COMPÀS 5-7)

“ Si els cabells li penjaven
com el fruit del raïm
pels clotets de la sina
s'hi perdien gotims!

- més avall si arribaven
floria l'omelic “.

J. Salvat-Papasseit

Empunyada fort l'aixada.
Enfaixada esquena.
Eines cerquen esmolet
pel temps de la sega...

- ai, si pogués raimar
a la fresca i sense pressa!

Abocats els vins llambruscos
a les clavegueres,
amb excessos de tanins,
cremors s'acideses...

- ai, si pogués raimar
els teus sospirs amb cadència!

Cremats tots els ceps malalts
bótes raconeres
escopits àngels caiguts
diables de bodegues...

- ai, si pogués raimar
els teus grans blancs, talment perles!

Enviades ja les mares
a l'alcoholera;
degorjades les ampolles
a mà com es feia...

- ai, si pogués raimar
els teus pits com amb mans cegues!

[POESIA C - Albert Carrasco Guasques](#)